

CÀPSULES PER A EXPLORADORS: LES DOTZE PRIMERES

CRAC

A fora, entre geranis, identifica els renous. S'encenen els llums dels patis, s'apaga el dia. Enumera: l'airet entre el fullam, la piuladissa dels ocells, els cotxes, l'aigua per les canonades, el batec del cor, les veus amigues. Es concentra en el batec. En deixar, per un moment, de sentir-lo, se n'estranya. I a la fi, un renou més, però que ja no pot identificar: la seva closca trencant-se sobre la pedra.

RETORN

Ell, a l'altra banda de la riba, escriu en un paper mínim: "Estic sol. Necessit companyia". I a la mar! Ella, a l'altra banda de la riba, escriu igualment, alhora: "Visc en un remolí. Necessit soledat". I a la mar!.

Passen els anys. El temps i els corrents, un horabaixa, els retornen els missatges. Reben cadascú el seu, el que enviaren. Pensen, alhora: "Es troba com jo, per ventura ens entendrem..." La memòria, polissona, els enganya.

ONA

Durant tot el dia ha vist turbulències al rellotge. L'hora, l'instant zenital arriba. Vol dir-ho tot. Tres línies només. Opta (mentre la bruixa observa, pacient) per resumir. A cops, a puntades de peu: néixer, jugar, badallar, sobreviure. L'oratge tebi que tot ho esborra depassa ja el llindar. Toquen hores. Cau la busca gran. La petita accelera. Punt final. Senten remors a la casa.

ESFERA

L'home, al balcó. Mira cap a les muntanyes. Allà, el caminant remunta el puig, amb esforç, i en cerca el cim. Qui ja hi ha arribat reposa una estona, amb un llibre entre les mans. Un ocellot traça cercles sobre el seu cap calent i, de cop, se n'allunya, perquè la plana l'espera. L'home del balcó, amb els prismàtics, el veu venir. Mira de seguir-lo. "Bons dies!", saluda el caminant. "Els mateixos", abaixa els prismàtics i mira cap al carrer. L'ocellot aterra. El lector gira full. Es tanca el cercle.

MARISC

L'olor s'encaramella per columnes i parets, des de la cuina. S'arrapa al nas, com una pegellida. Mira el seu plat de sopa calenta, el rosegó de pa i el trosset de formatge, el cuilet d'aigua.

Abaix comencen a xuclar els caps de les gambes torrades, a esbocinar-ne els cossos amb delectació, a mullar maionesa fins que regalima pels costats dels llavis.

A la nit, els moixos, al carrer, fan festa, mentre algú es gronxa en un balancí antic i algú altre es retorç de dolor entre infermeres que el mig renyen, somrients.

CAMÍ

Neixen el mateix dia. A la nit, els pares respectius les vetllen amb ànsia. Arriben a casa -dos pisets assolellats del mateix poble, quasi a tocar- i ploren de por, a un temps, en entrar a la seva cambreta calenta.

Un dia es creuen pel carrer. Es reparen amb atenció, com si es coneguessin de tota la vida però no sabessin d'on. Somriuen i continuen el seu camí. A casa entren en un son espès, intranquil.

Quan, anys després, els seus cotxes s'envesteixen frontalment, uns instants abans de morir, es reconeixen i ploren plegades com ho feren el seu primer matí de vida.

VIGÍLIA

Al carrer la gent passa, distreta. No el veuen, ni l'intueixen, ni s'ho esperen. No s'ho creurien. La persiana és mig oberta. Pel badallet, els seus ulls no es perden cap detall. Guaita, talaia, espia. Dones, amigues, veinades, col·legiales, visitants, parentes, fugitives.

Un home, en un balcó, l'enfoca amb uns prismàtics, s'hi entreté uns instants, els abaixa. No és possible, i així i tot se sent descobert. La cara se li encén, però sua de fred. Aquella nit no pot dormir.

L'endemà algú, com si l'esperàs, el saluda quan (poruc) surt de casa, tard per si de cas.

OMEGA

No troba el desenllaç adequat. Voldria enllestir-lo d'una tirada. Mitja dotzena de línies, i prou. Observa amb atenció el caramull de plagues, a la seva esquerra. L'ordinador en repòs. Els bolígrafs, el paquet de fulls. Els diccionaris. Les seves mans. Tanca els ulls.

Senten un tret. Algú que s'esbuca. Entra ella. Punt final.

RIBA

Recita, passejant: mol.lície, mol.licuts, mol.lificar, mol.lisòl, molló... Li arriben els esquitxos a la cara. El cel s'embruta. La mar s'embraveix. Dos pots de vidre lluiten per surar en una platgeta bruta. Els rescata. Dos papers, que llegeix. Quina parella de bàmbols, conclou. Remolins, companyia, soledat: comèdies! Els doblega de nou, els retorna als taüts respectius i mira de llençar-los, avorrit, tan lluny com pot. Continua: mol.lusc, moló, molsa, moltó, moma...

LECTURA

Llegeix i sent el cop. Ve de baix, deu ser el veinat, que tragina. O coses pitjors. No és el primer pic, mala sort d'edifici, de gentussa. No el faran aixecar de la butaca. Els joves de dalt, fins fa molt poc, ric-rac, ric-rac, ric-rac, no se n'assacien mai, qualsevol hora és bona. Els de la dreta, una soll. Els de l'esquerra, uns mussols. I ara aquest. Mala gent, haurà de partir escapat. L'any que ve, potser, quan les cames el sostenguin un poc més, una miqueta més, un pelineu més, una micoia, i no li pegui plorera quan hi pensi.

SOPA

Ningú no demana què va passar. Eren vuit, i tots són aquí, en habitacions contigües, afectats del mateix mal.

Entra el metge. Els insulta. Suïcides, diu, penjats. Ho ha pensat i, sense pensar-ho, ho ha dit en veu ben alta. No és, però, el seu paper. La feina que li pertoca és treure'ls del pou.

Quan arriba a casa el coixí del balancí és encara calentó. Sent l'olor, un poc agra. Animals, remuga, mentre la sopa és ja al foc, esperant-lo.

VIATGE

La frenada el despista, però reacciona aviat. A l'altra banda de la mitgera els dos cotxes fumegen. Marca el número d'emergències, s'organitza amb altres conductors que s'han aturat igualment, corre cap a l'escenari. Arriba el comboi habitual i l'espectacle (el nus, el desenllaç) continua el seu curs amarg.

Entre fum i sirenes senten algú que diu es veia a venir les tenia ben avisades jo no en tenc cap culpa...